

Arnhem, 26 juni 2022

Lieve Boeren,

Een huizenblok verder woont een witte kat
die toen mijn oudste net geboren was,
na iedere zonsondergang bij ons binnen glipte
om amok te maken op de zolder
en die me diep in de pols beet toen ik hem verdreef.

Het beest, nog altijd actief in de buurt,
staart me na met wraak in zijn ogen
wanneer ik hem passeer. En ik zweer
dat ik dan steeds mijn litteken voel kloppen.

Hij heet Memphis en is het katgeworden kwaad.

Verder merk ik weinig van kwaadaardigheid op straat.

Het is zomer.

En al worden vanaf deze week de nachten weer langer,
de zomer blaast met warme wind beloftes in mijn hoofd.

Beloftes van vrijheid en geluk in een oneindigheid die pas net begonnen is.

Dat zijn illusies, natuurlijk, maar dat geldt voor wel meer beloftes,
dus tot ze zijn gebroken, klamp ik me aan beloftes vast.

En ik ben niet de enige.

Ik hoor jonge vrouwen vals maar vol hartstocht zingen op de fiets.

Flipflops klepperen een bossanova op kleverig asfalt.

En zelfs Memphis kijkt na me met iets minder haat in zijn blauwe ogen.

De mensen lopen lichter door de dagen,
alsof we even zijn vergeten dat de zwaartekracht ons naar de aarde trekt.

Straks, wanneer we de dertig-graden-dagen hebben gehad,
de warmte onder wolkdek gevangen blijft
en onze lontjes steeds korter zijn gebrand,

wanneer de witte kat zijn nagels weer aan de trottoirband scherpt
en verkeersdeelnemers niet meer zingen of dansen,
maar met ontblote haaientanden grommen naar elkaar

dan snak ik weer net zo naar de herfst
als de verlepte blaadjes
die tegen die tijd naar de grond neigen,
alleen nog niet verkleurd zijn.

Maar tot die tijd
verlang ik naar het smelten,
naar een plak-kin van Italiaans ijs,
en durf ik te geloven in beloftes van oneindigheid.